

ԵՐԴԻՔՆԵՐՈՒՆ ՏԱԿ

ԵՐԴԱԿՆԵՐՈՒՆ հեծկըլտանքը լրսեցի լուսնին տակ
Որ կ'ըսէին. « Գիշերները եւ քամին մըշտամեծ
Կ'անցնին վարէն. եւ նօթի թըշուառութեան շունչը տաք
Կըտուրին յարդն եւ շեմին վերջին ճահանջը խտմեց »:

Ապարանքին ոսկեհուռ՝ արծաթ ծիծաղն ինձ հասաւ
Որ կը հրծծէր. « Վաղորդայնը՝ անըստղիւ է մեզի.
Պէտք է խընդանք: Իմ փառքիս ունայնութիւնը ամբու
Պիտ՝ աւերակ ըլլայ, պիտ՝ մուացօնքի մ' մէջ սուգի »:

Մըտիկ կ'ընեմ: Հոն թշուառը « Գթութիւն » կը գոչէ,
Երջանիկներն անյագուրդ՝ « Օր մը, գէթ՝ օր մ'աւելի ».
Մինչ աստղն ու հովը կ'ըսեն. « Ո՛վ մարդեր կեանքը հոտ չէ »:

Գթութիւն, ահ, Երկինքն ալ կարծես թըշուառ մ' է լըքուած.
Ես դարձեալ հոն տեսայ հիւրն՝ ամայութեամբ եղկելի,
Որ հեծելով կը մըխար՝ աղօծքի մ' պէս սըգազգած:

1908.

Աւարու

❖ ՎԱՅՐԻ ՔՆԱՐ ❖

ԸՆԿԵՐ ԵԿՈՒՐ

Ընկեր եկուր, մէջըդ կապեմ վեհօրէն
Սուրըդ փայլուն արծաթագօծ պատեանով,
Եկուր ընկեր որ զէնքերդ ճու ամէն
Մէկիկ — մէկիկ քեզի տամ ես երգելով:

Խըրոխտ քայլով ինձ մօտեցի՛ր ընկեր իմ,
Թո՛ղ ձեռքերդ ուժով սեղմեն այս փայլուն
Յուրտ երկաթը, ե ծալքերը քո սրբոյն
Թո՛ղ « Վըրէժով » այրուին, վառուին ան.
(Ղաղըրում:

Ընկեր եկուր, համբոյրով մը հեշտագին
Օձեմ սուրըդ՝ զոր ես մէջըդ կախեցի,
Կուրծքդ սեղմեմ կուրծքիս վըրայ պինդ,
(ուժգին՝

Որուն տակ ես « Հայ Վըրէժ »ը վառեցի:

Գընա՛ ընկեր, բայց չը սոսկաս մեռնելէն,
Անոյշ է մահն դաշտին վըրայ կըրիւ.
Նայէ՛ ընկեր սուրիդ վըրայ, վեհօրէն
« Նահատակներ քեզ պիտ՝ ժըպտին » գրեցի:

ԱՄՊԵՐԻՆ

Այ ջան ամպեր, սև ամպեր
Ո՛ր տեղից էք դուք եկել,
Երար ամպեր ա՛խ տեսաք
Է՛ն երկիրը աւերակ:

Տեսա՞ք ամպեր արիւնը...
Եղբայրներին սըրտերը...
Ազի՞զ ամպեր, սև՝ ամպեր
Ո՛ր տեղից էք դուք եկել:

Հէ՛յ վախ, աշխարհ, սև՝ աշխարհ,
Ո՛րնոտ աշխարհ, չար աշխարհ,
Ինչո՞ւ համար մարդիկնեք
Իրար էսպէս չեն սիրել...:

Ամպեր, ամպեր ջան ամպեր
Տարէ՛ք ինձնից համբոյրներ,
Տարէ՛ք արցունքս է՛ն հողին,
Ամպեր, ամպեր ջան անգին:

Հէ՛յ ջան ամպեր, սև՝ ամպեր
Ո՛ր տեղից էք դուք եկել,
Աջար, ամպեր, ա՛խ տեսաք
Հայ — Կիլիկիան աւերակ...